{ אז נדברו }

פרשת מצורע תשע"ט | גליון מקוצר- בין הזמנים

מה הן תוצאות האמת של הבחירות...??

יום הבחירות הגיעו לקיצו... השעה תשע בערב... הקלפיות התחילו להיסגר, וכעת מתחיל רגע האמת... די לסקרים... די למדגמים... כעת מתחילה ספירת הקולות...

וכידוע.. .בכל מטה יש חפ"ק מיוחד לספירת הקולות... מגייס את כל המשקיפים לצאת לכל הקלפיות שבעיר ולהשקיף על ספירת הקולות שתיעשה בצורה הוגנת, שלא יגנבו ולא יחביאו לנו קולות יקרים... חבר שלי נשלח לקלפי פה בשכונה, הקלפי של החרדים, כיף לו, הוא יושב וכמעט כל הפתקים הם משלנו... אני מקנא בו... כי אותי שלחו לאחת השכונות הנדחות והרחוקות בעיר... שכונה חילונית מובהקת... אוירה מנוכרת... אבל אחראי ביקש ממני באופן אישי שאני אלך לשם... הוא אמר לי:. אני יודע!! אני יודע שיש שם מאוד מעט קולות משלנו, אבל כפי שאתה יודע את הכלל: **כל קול קובע!**
כל קול קריטי להצלחת המערכה, יצאתי, ובאמת האוירה הייתה מנוכרת, ישבנו בשולחן ומסביבי כולם חילונים... חלקם ממש שונאי דת... והספירה החלה... מאה קולות כבר ספרו, ואפילו קול אחד לרפואה עדיין לא הגיע למפלגה שלנו... ספרו עוד חמישים קולות... ואני כבר התחלתי לנמנם... כבר התחלתי להתחרט... בשביל מה באתי לכאן... לך תדע, אולי אפילו קול אחד לא יהיה פה בשבילנו...

והנה, לפתע פרצה קריאה... סוף סוף פתק אחד בשבילנו!!!!! התעוררתי לחיים... והספירה ממשיכה... עוד שמונים קולות נספרו... והופה, עוד פתק אחד של המפלגה שלנו, האנשים שמסביבי התחילו למחות לי כפיים... חצי בציניות חצי בהשתתפות... בקיצור: בסופה של ספירה יצאתי משם אמנם עם פיהוק גדול, אבל עם שש קולות משלנו!! כן, כפי הסיסמא המקודשת: כל קול קובע... כל קול קריטי...

למעשה סוף המשל לא כ"כ מעניין... האם באמת הקולות שלי קבעו או לא זה לא נפקא מינה לשום דבר... בלאו הכי את העלון הזה אתה תקרא רק לאחר תוצאות האמת הסופיות... אבל הנמשל!!!!! הנמשל הוא הרבה יותר אמיתי והרבה יותר נפקא מינה עבורנו בעיקר ליום שאחרי הבחירות... אם רק נפנים את המסר הזה...
ובכן: כל לילה הנשמה עולה לשמים והקב"ה וכל פמליא דיליה וכל הצדיקים שבגן עדן... כולם מחכים לנשמה שתביא איתה פעקאלע... שתביא כמה מילים של תורה...
והנה היא עולה לשמים... ואז הקב"ה שואל אותה: נו, נשמה טהורה שלי... מה עשית היום?? כמה קולות הבאת לנו לקיום העולמות?? ואז מתחילה ספירת קולות... כל קול קובע, כל מילה תורה היא קריטית! היא נצח נצחים, היא קיום שמים וארץ... אבל מה נעשה שמיודעינו היה עסוק בלפטפט על ספירת הקולות של הבחירות... עשרים דקות הוא דיבר בגנות המפלגה השניה... עוד רבע שעה הוא שימש כעורך דין של המפלגה שלנו... עוד שלוש דקות הוא חיפש כוס... ועוד שבע דקות הוא שתה את הכוס קפה... וביני ביני אזי פה הוא למד איזה דקה ופה הוא קרא שתי שורות גמ', ובשעת לילה מאוחרת נעשית ספירת הקולות בעיצומה... בתחילה הקולות היו לא מעודדים... קולות צורמניים של לשה"ר ומחלוקת שממש משחקים לגוש השמאל המאיים... הנשמה כבר התחילה לבכות... ירדתי לעולם הזה לחינם... לא הבאתי איתי כלום... אבל לפתע!!!! לפתע בצבצו להם כמה קולות נעימים ומתוקים... קול מתוק של תורה... אוהו...
בבת אחת שמחה גדולה התעוררה בשמים... עשרה קולות!!! עשר מילים של לימוד התורה!! איזה נחת רוח... עשר מילים אלו עולות בסוד "נשיקין" ומתחברים עם עתיקא קדישא ביחודא שלים כדקא יאות... זהו... הכל היה שווה רק בשביל זה... וספירת הקולות ממשיכה... ואז לפתע מגיע עוד גל שחור משחור של קולות מפויחים ונודפים ריח של לשון הרע עסיסי... ומילות גנאי ליהודים מול הגמ' הפתוחה... הנשמה יושבת שם ומתפלצת מכאב, אבל לפתע שוב... שוב מופיע קול נעים, עוד עשרים מילים טהורות של שתי שורות גמ', ו"מארי גדפין" נוטלים כל מילה של תורה והיא טסה בכל העולמות ומתעטרת בכתרו של הקב"ה, **נו, מה יהיו התוצאות בקלפי הזו?**
אמנם התוצאות מאכזבות, אבל עדיין!!!! עדיין זה ריווחי!! כי סו"ס כל קול קובע, כל קול תורה זה נצח נצחים... וממילא אם מהקלפי הזה יצאו כמה קולות בלבד של תורה, בשביל הקב"ה זה כבר ריווחי, היה כבר שווה לשלוח את הנשמה הזו רק בשביל להביא לנו את הקולות האלו... שמקיימים את כל העולמות, אבל סוף סוף עדיין זו אכזבה, אבינו שבשמים מביט על הנשמה בסוף הלילה, והיא מבטיחה לקב"ה, והיא מאוד מקווה... שבקלפי הבא... בספירת הקולות של יום המחרת... אני מבטיחה שהתוצאות יהיו מעודדות יותר... השתי שורות גמ' יכפילו את עצמם פי עשרים, ואי"ה גם דף גמרא שלם ישלח לשמים והקב"ה ישתעשע בו עם הצדיקים בגן עדן,
--

עורו נא כי בכל לילה נשמתכם עולה למעלה לתת דין וחשבון מפעלה ליוצר ערב ובוקר,
נשמות הצדיקים מחכות מידי לילה בכיליון עיניים להשתעשע בפעקאלה היומי שהנשמה שלך מביאה להם... לספירת הקולות הטהורים של עסק התורה שזה המזון והחיות של כל העולמות, גם של הגן עדן, כל קול קובע, כל קול קול יעקב עושה נחת רוח לאבינו שבשמים, ואם את המסר הזה נוציא מהבחירות... אז באמת כל קול קובע... הכל היה כדאי...

להצטרפות לרשימת
התפוצה במייל,
להערות והארות:
a8447168@gmail.com

להשתתפות בהוצאות הגליון:

בבנק:
חשבון 53957
בנק דיסקונט
סניף 106

באשראי:
"נדרים פלוס"
-"קהילות"

בטלפון:
(מענה ממוחשב)
0799-654321

תודה מראש!!!

איזו עבירה עשה הזב שהוא צריך לכפר עליה?

למי שלא יודע... הנושא של הפרשה שלנו... זה ד' מחוסרי **כ פ ר ה ! ! !** מדובר בארבעה סוגי אנשים וטומאות שצריכים **כפרה!!!** מי הם?? זב!! זבה! יולדת!! מצורע!! ויש כאן שאלה מהותית: איזה חטא הם חטאו שהם צריכים לכפר עליו??? אז בשלמא: מצורע... מקובלנו שצרעת באה בעוון לשון הרע... נו... את זה אני מבין... דברת לשון הרע...?? אז הנה צרעת... ואחרי הצרעת... יש גם קרבן כפרה... יולדת?? נו... גם את זה אני יכול להבין... סו"ס יש לנו את המדרש שאומר שגם יולדת עוברת על עוון שבועה... אז גם בייחס אליה אפשר להבין למה צריך כפרה...

אבל זב ? ! ? ! ? רבונו של עולם: איזו עבירה עשה הזב שהוא חייב כפרה?? למי שלא יודע... זיבה זה בסה"כ סוג מסוים של מחלה!!!! סוג של חולי שמגיע מחמת חולשה באחת ממערכות הגוף... שלא ידוע לנו שהמחלה הזו באה בגלל איזה עוון... (אדרבה... התורה מדגישה שאם זה מגיע בגלל חטא אין לזה גדר של זיבה...) ובכל זאת מי שחלה במחלה הזו... לא זו בלבד שהוא היה חולה נעבאך... לא זו בלבד שהוא היה מסכן והוא לא הרגיש טוב... לא זו בלבד שהוא הלך לקופת חולים... לא זו בלבד שהוא שילם הרבה כסף בבית מרקחת... ולא זו בלבד שהוא היה טמא באחת הטומאות החמורות שבתורה שהם מטמא בהיסט ובמשכב וכל הבית שלו על גלגלים... הוא צריך עוד לתת על זה **כפרה!!!**

על מה??? על איזה חטא??? על מה ולמה?

הביאור בזה הוא כך:

לפניך שני סיפורים: **הסיפור הראשון הוא:** אני סבל במקצועי... פעם מישהו קרא לי שאני אסחוב לו איזה שולחן לבית... סחבתי לו את השולחן.. העליתי לו את זה עד הקומה הרביעית... אנחנו מגיעים... הבן אדם מסתכל על השולחן... ו... ועשה פרצוף... יש פה חריצים... קריץ פה... קריץ שם... מה זה צריך להיות??? הרסת לי את השולחן... ואז כמובן התחיל הויכוח... האם אני אשם או לא?? האם הייתי צריך לארוז את השולחן לפני שהעליתי אותו או לא?? האם בשירות שלי אני לוקח אחריות על כאלו חריצים קטנים או לא??? האם זה קרה לי באונס או בפשיעה? בקיצור: האם אני צריך לשלם על הנזק או לא.. **עד כאן הסיפור הראשון**

כעת ניגש לסיפור השני: עברו כמה שבועות והפעם הגיע התור שלי לקנות ספה **לעצמי!!** לבית **שלי!!!** ואני כפי שכבר הקדמתי... אני הרי סבל במקצועי... העליתי בכוחות עצמי את הספה עד הבית... ו... והנה שוב... רק הגעתי הבייתה... קריץ פה... קריץ שם... פה נקרע הריפוד... שם השתפשף... נו... **הפעם שוב נשאלה השאלה בחלל העולם:** האם אני אשם או לא?? האם זה קרה לי בפשיעה או באונס??? האם אני חייב לשלם או לא??? נו... מה התשובה??? **מה זה משנה!!!!! למאי נפקא מינה אם אני אשם או לא אשם??** סוף סוף זו הספה **שלי...** וזו הפשלה **שלי...** וזה הקריצים **שלי...** ומי שהולך לסבול מהחריצים האלו מכאן ועד עולם זה רק אני ולא אחר!!! אז מה זה כבר משנה אם הייתי אשם או לא... **אתה יודע מה... בא נניח שאני לא אשם...** נו... ואז מה...??? לכן מה??? לכן כבר אין פה חריצים??? המציאות היא שיש פה חריצים!!!! בין אם אני אשם ובין אם לא המציאות היא שיש פה כעת חריצים .... **מתי זה כן משנה האם אני פה אשם או לא???**

כשמדובר בספה של מישהו **אחר...** ואני הוא שמעלה אותה... כאן זה מאוד משנה!!! כי כאן החריצים הולכים להיות **שלו!!** ואילו האשמה היא **שלי...!!!** ממילא כאן כל השייכות שלי לספה הזאת... זה רק האם אני אשם או לא... אם אני אשם אז אני צריך לשלם על החריצים האלו... אבל אם התברר שאני לא אשם... אז מה אכפת לי... מצידי.. תתקע עם החריצים האלו לנצח העיקר תעזוב אותי לנפשי... **אבל כשמדובר בחריצים שלי????** כאן זה לא משנה האם אני אשם... כאן בין אם אני אשם ובין לא... החריצים הם שלי וחבל לי!!!! (לכן זה אף פעם גם לא יקרה...)

בפרשת פרה אדומה חז"ל אומרים משפט: **תכא המס והקנס לוקה כנה**– דהיינו: הפרה אדומה תבא ותטהר צואת בנה (דהיינו חטא העגל... שהפרה היא האמא של העגל...) עומדת לה האמא ושואלת: במה אני אשמה??? למה אני אחראית על העגל שלי?? במה חטאתי שאני צריכה לישא באחריות המעשים של הבן שלי??? **נו... מה התשובה??? אמא יקרה:** אף אחד לא אמר שאת אשמה!!! זה ממש לא קשור לאשמה!!! אז מה כן?? את אמא **שלו!!!!** והוא הבן **שלך!!** זו הספה **שלך!!!** אם היית רק המטפלת שלו והיה קורה משהו... השאלה הייתה: האם את אשמה או לא?? אבל כאן זה הבן **שלך...** ברגע שזה הבן שלך אז מה זה משנה אם את אשמה או לא... סו"ס זה הבן שלך... ואם עכשיו הוא פתח את הראש אז רצים איתו לטר"ם... כי הבן שלי פתח את הראש...

עד כאן המשל... כעת ניגש לנמשל:

הקב"ה שלח אותנו לעולם... בשביל מה?? בשביל שנהיה אנחנו בעלי ההטבה!!! ונבנה את העולם הבא **שלנו בידינו!!!!** בשביל זה הקב"ה מסר בידיים שלנו את **האחריות הגמורה למעשינו!!!** זו הסיבה שהקב"ה לא מוותר... החוסר ויתור הזה נובע דווקא מרוב רחמיו של הקב"ה **שהוא רוצה לאפשר לנו להיות ההבעלים הבלעדיים של ההטבה שלנו...** לכן הוא עשה אותנו ה**אחראים הבלעדיים** על מעשינו... שאנחנו ורק אנחנו נישא בתוצאות וההשלכות של מעשינו... ומעתה:

עבודת ה' זו הספה שלנו!!!!! אם נעשה איזה קריץ וחריץ בספה שלי... זה בכלל לא משנה ולא מעניין אם אני אשם או לא אשם... זה בכלל לא נושא... **דבר אחד ברור**: זו הספה שלי... ויש בה חריץ... והיחיד שיסבול מזה וזה יפריע לו בעיניים זה אני... **ולכן אני הולך לתקן את זה... וכמה שזה יעלה אני אשלם!!!!** כן... ילד לא מסוגל להבין כאלו משפטים... כשמבקשים מילד לישא בתוצאות של מעשיו... הוא מיד נכנסת למתקפת הגנה: מה אני אשם?? התשובה היא: אתה לא אשם!!!

אתה פשוט לוקח קרדיט לטוב ולמוטב!!! זה מה שנקרא "בעלים"!!!

בפתח הגיליון נשאלה השאלה: מה אשם הזב שהוא חייב להקריב כפרה??? וכי איזו עבירה הוא עשה שהוא צריך לכפר עליה???

התשובה היא פשוטה מאוד!!! השאלה בכלל לא מתחילה:

הזב לא אשם בכלל... אף אחד לא אמר שהוא אשם... כי הוא באמת לא אשם!!! נו... אז למה הוא צריך לתת כפרה...?? כי... כי זיבה זה סוג של קריץ... התורה מגלה לנו שזיבה זו מציאות של טומאה וקלקול בעולם... ואת הקלקול הזה צריך לתקן... רגע... למה שאני אתקן? מה... אני אשם- שואל הזב?? התשובה היא: ממש לא!!! פשוט זה הקלקול **שלך!!** אתה מתעסק פה עם הבנין הנצחי שלך!!! והתורה מגלה לך: שבבנין הנצחי הזה שלך קרה איזה קלקול... ואת הקריץ הזה צריך לתקן... לא באים אליך בטענות... פשוט מודיעים לך שיש איזה בעיה בתקרה... ואתה הכתובת לתקן לא מדין אשם... אלא מדין בעלים!!!

מי שרוצה להיות ברבות הימים בעל ההטבה!!!
זה רק אם הוא יפנים שהוא גם בשלב זה בעל החסרון שלה!!!!
אם אתה רוצה שיזקפו לבעלותך הבלעדית את ההטבה!!!
זה רק אם תקבל אחריות מלאה בשלב זה על החסרונות שלה!!!

כל אמא יודעת שאם היא רוצה ברבות הימים לרוות רוב נחת מבנה... ולהכריז בגאון: זה הבן **שלי!!!!** בני!!! אשר בך אתפאר... ככה??? את באמת רוצה עוד עשרים שנה להתגאות בבן שלך??? אם ככה... זה רק בתנאי.. שכבר עכשיו... כשהוא בן שנה... גם עכשיו תכריזי **זה הבן שלי!!!** ותקחי אחריות מלאה על מעשיו... גם כשזה לא כ"כ נעים... רק אם עכשיו תקחי אחריות ותהיי גם בעלת החסרונות שלו!!! רק אז את תזכי ברבות הימים להיות בעלת ההטבה ההיא...

אם היינו אורחים בעולם הזה... אם העבודת ה' הייתה משהו מהסוג של סבל שעושה את העבודה שלו והולך הבייתה... אז באמת בכל שאלה ובכל נושא... הנידון היחיד היה: רגע... זה קשור אלי או לא?? למה פונים אלי? מה זה נוגע אלי?? אז זהו שלא!!! אנחנו לא פועלים אלא קבלנים!! עבודת ה' היא שלנו!!!!!!! רבונו של עולם: דווקא תכננתי להקריב קרבן פסח... אבל מה אני אעשה שנטמאתי בטומאת מת... נו.. אני אשם או לא אשם?? מה התשובה?? אתה ממש לא אשם!!! אתה פטור... הכל בסיידר... ואכן באמת אם כל השיקולים שלנו היו מתחילים ונגמרים ב"האם אני אשם או לא..."

אז עד עצם היום הזה לא היה לנו פסח שני... ומעולם לא היינו עבדי ה' אמיתיים... **אז זהו שלא!!!** עבודת ה' **זו הספה שלנו!!! זו עבודה שלנו!!!** זה החיים שלנו!!! וזה העולם הנצחי הבלעדי שלנו!!! אנחנו חפצים בעבודת ה'!!! וברגע שקורה חלילה כל מיני חריצים ושיבושים בתכניות... זה בכלל לא נושא האם אני אשם או לא אשם... זה עבודת ה' שלי!!! וזה הקריצים שלי!!! נו... אז מה ואני לא אשם... לכן זה לא קריצים... אז מה ואנחנו לא אשמים שאנחנו לא מקריבים קרבן פסח... נו... ולכן זה נקרא שהקרבנו?? למה נגרע? ברגע שהשאלה הזו מגיע מלב טהור!!!! הקב"ה לא השאיר אותם עם לשון בחוץ!!!!

זו נקודת ההבדל הכי עמוקה בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו:

עובד ה' חי בגישה שעבודת ה' זה המגרש הפרטי והאישי שלי!!! ואילו מי שאינו עובד ה'... הוא מגיע לעבודת ה' מתוך נקודת הנחה שאני צריך לדפוק כרטיס אצל הרבש"ע... ולא נותר לי אלא לנמק על פי חוק האם אני אשם או לא אשם... לא נותר לי אלא להצליח להוציא מהרופא אישור מחלה למה החסרתי בפעם העשירית מלקרא ק"ש בזמנה... אני הסבל של הספה של הרבש"ע... אם יהיה בה חריצים.. אני בסה"כ אצטרך להוכיח שהחריצים האלו לא באשמתי וזהו... שלום עלייך נפשי...

אז זהו שלא!!!! זה לא הספה של הרבש"ע!!! זו הספה שלך!!!

אתה מתעסק נטו עם העולם הנצחי שלך!!!! אתה הבעלים הבלעדי על ההטבה שלך!!! ובשביל זה אנחנו פה!!!!

וזו גם התשובה על הטענה הקבועה שיש כאלו שלא מבינים מה החרדים עושים עסק מכשרויות... מה פשר החשדנות והרחרחנות הזו?? מה... אתה באמת חושב שהקב"ה יבא אליך בטענות למה לא היית עוד יותר חשדן... ולמה סמכת על כשרות פלונית ולא פלונית...??? נו... באמת מהי התשובה?? וכי הקב"ה באמת יבא אלי בטענות למה לא מספיק חשדתי במערכת כשרות פלונית ש... ש... שלך תדע... אולי היא לא מספיק משוכללת?? **נו... מהי התשובה???** הקב"ה לא יבא אלי בשום טענות... כי אל תשכח שלקב"ה זה ממש לא משנה... וזו גמ' מפורשת: **וכי לכפה לו לקב"ה כיון שוחט מן המוחר לשוחט מן העורף...** לקב"ה זה ממש לא משנה... אז למי זה כן משנה?? ליי!!! **"לערף את הבריות"** זו הספה שלי!!!!! אם חלילה וחס אני אכשל במאכלות אסורות!!! זה יהיה החריץ שלי ורק שלי בעולם הבא!!!!! רק אני הוא זה שאצטרך לחיות עם החריץ הזה לנצח... באמת אף אחד לא יאשים אותי בחריץ הזה... כי זו הספה שלי... וזה החריץ שאני הוא זה שעשיתי אותו במו ידי ולא אחר... אז מישהו יאשים אותי??? ממש לא!!! **אבל זה שלי!!!** והיות וזה שלי... אז בספה שלי אני לא רוצה שיהיו חריצים... **גם לא!!! גם לא חריצים כאלו שאני בעצמי לא אשם בהם...** אני לא מחפש להיות לא אשם בחריצים... אני רוצה שלא יהיו חריצים ודי!!!!

לכן... מהניסיון האישי: עצה טובה קמ"ל: כשאתה צריך לסחוב איזה רהיט לבית שלך... לקומה רביעית... אם אתה לא ממש חייב לקרא לסבל... כמו חבר אני מציע לך שתעשה את זה לבד... **אתה יודע למה???** כי כמה שהסבל לא רוצה להסתבך... ולכן הוא יעשה הכל כדי שלא יקרו כל מיני פשלות... **עדיין!!!** סוף סוף הספה היא לא שלו... ולכן: מבחינתו יותר ממה שהוא עסוק בספה **שלך...** הוא יותר עסוק **בעצמו**!!! שלא להיות אשם בפשלות שחלילה יקרו בספה שלך... גם אם תראה שהוא מאוד מתאמץ שהספה תגיע בשלום.. עדיין שיהיה לך ברור שמה שכעת נמצא בראש מעייניו... זה לא שהספה תגיע בשלום... אלא **שהוא** יצא מפה בשלום... בלי האשמות ותלונות... לכן עם כל הכבוד למיומנות שלו... הוא כעת לא עסוק בספה אלא בעצמו!!! אבל אם אתה!!! אם אתה תעלה את הספה... אתה באמת תדאג שלא יקרה לה כלום... כי לך באמת חשוב שיהיה לך ספה חדשה ללא חריקות ולא חריצים ולא קריצים... **כן כן!!!! זו עבודתנו!!! להבין שעבודת ה' זו הספה שלנו!!!!**

ואם זו הספה והרהיט שלנו... אז לכן קוראים לנו חרדים!!!
חרדים על המצוות!! חרדים על ההטבה הבלעדית שלנו!!!
וחרדים על הנחת רוח שכ"כ חשוב לנו לעשות לאבינו שבשמים...

בחור צעיר לא כשיר להבין כאלו מסרים... אבל אנחנו קצת יותר מבוגרים... מותר לנו להתקדם ולקחת קרדיט אמיתי על מעשינו...

ואני אגלה לך סוד כמוס: עם ישראל סבלו במצרים על לא עוול בכפם!!!!

עם ישראל לא עשו שום עבירה... שהגיע להם הסבל הזה... הרי בסה"כ עם ישראל רק נולד במצרים... אז למה הגיע לנו הסבל הזה??

בשלמא כל הגלויות וכל החורבנות שהיו במשך השנים... עם ישראל כבר הספיק לצבור חובות... הספיק להגדיש את הסאה... אבל כאן עם ישראל לא נולד... וכבר לפני שעם ישראל הקב"ה מודיע לאברהם אבינו שגר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם?? למה?? למה?? למה???

זו שאלה עצומה... וזה לא על רגל אחת...

אבל מה בכל זאת התשובה על רגל אחת????

עם ישראל נבחרו להביא את העולם לתיקון!!!! עם ישראל לוקחים קרדיט על כל תיקון העולם!! עם ישראל אחראים לתקן את חטא אדם הראשון... ואת פגם הלבנה ואת הכל... בתור מה??? בתור חוטאים??

לא!!! בתור אחראים!! בתור עם הנבחר!!!!

ולכן... היות ויש חטא אדם הראשון שלא נכנס לכל סדר השתלשלות העניינים... שלאחר חטא עץ הדעת אדם הראשון הוריד לעולם נשמות שנטמעו בתוך הקליפות... וכעת היה צריך לתקן אותם... והנשמות האלו הגיעו בדור המבול ולא תיקנו אלא רק השחיתו... ושוב חזרו אותם נשמות בדור הפלגה בשביל לתקן והם לא תיקנו אלא רק קלקלו... והנשמות האלו שוב חזרו בדור של סדום ורק קלקלו... ואז הקב"ה הביא החזיר אותם שוב לעולם בפעם הרביעית והאחרונה... ובשביל שהם לא יקלקלו!!! ובשביל שהם כן יוכלו לתקן את חטא אדם הראשון... בשביל זה גלגלה ההשגחה העליונה שהם יצורפו בצרוף היסורים כדי שכל הרקע שלהם יהיה רקע של כניעה וקבלת עול... ובשביל להכשיר אותם להיות באמת ראוים לתקן... בשביל זה הם היו צריכים לעבור את כל הצירוף הזה... לא נכנס לנושא הזה... כך מבאר האר"י הקדוש כידוע... עכ"פ עם ישראל לא בהכרח חטאו שהם היו צריכים לתקן... אלא עם ישראל זה עם הנבחר שנבחר אחת ולתמיד לתקן את העולם כולו... ובשביל לזכות לקבל את הקרדיט הזה... בשביל זה היה צריך רקע מקדים...

כאן טמונה התשובה להרבה הרבה יהודים יראי שמים שעוברים כל מיני קשיים בחיים והם בטוחים שזה עובד שחור לבן... אם הולך לי קשה בדברים מסוימים סימן שהקב"ה מעניש אותי... סימן שהקב"ה כועס עלי... סימן שאני לא בסדר... **לא!!! לא כל דבר זה ככה!!!** אדרבה... ברוב הפעמים זה לא ככה!!! אם הולך קשה בכל מיני דברים בחיים זה אומר דבר אחד ויחיד: שהקב"ה נתן לך שליחות להשלים משהו בתיקון השלם!!! והיות והוא רוצה שאתה תהיה בעל ההטבה של הספה... אז אתה צריך לישא באחריות של כל מיני קריצים שיש בספה הזו...

זה לא אומר שהקב"ה מאשים אותך... זה לא אומר שאתה חוטא... זה אומר שהקב"ה נותן לך את כל הכבוד ואת כל האחריות להשלים את מה שאתה צריך לעשות בעולם... ואם אתה תעשה את מה שמוטל עליך אתה תהיה בעל ההטבה!!! (כמובן שלפעמים הקב"ה מעניש ולפעמים הקב"ה גם מאותת... אבל לא תמיד... והרבה פעמים זה בסה"כ השליחות של האדם בעולם...) לאברהם אבינו היה בן ישמעאל ונכד עשיו ונין עמלק... למה? מה פירוש למה?? כי אברהם הוא אחראי על כל התיקון השלם... ושעיר וחותנו זה חלק מהמערכת...

אדרבה!!! במקום לראות כל דבר בעין של ניכור וכעס והקב"ה פה מעניש ודוחה... חלילה!!! צריך להסתכל על זה בעין אחרת לגמרי!!!

הקב"ה נותן לך משימה!!! ורוצה שאתה תקח עליה את כל האחריות!!

כן... בזמן חז"ל כל בעל רפת או דיר... היה מוזמן מידי כמה ימים לבית הדין... למה השור שלך נגח?? למה הפרה שלך נכנסה לכרם ואכלה??

אותו בעל רפת... יכול ברגע אחד לסיים את הסיפור... הוא פשוט מכריז: אני מפקיר את הרפת וזהו!!!! שור של הפקר פטור מתשלומין... נו... ואם בעל הרפת לא עשה את זה... והוא מעדיף שוב ושוב לשלם ולישא בתוצאות של המשק שלו כנראה... כנראה... כנראה שזה עדיין ריווחי...

ר' עמרם הוא גביר גדול... כן... זה הגיע לו ביושר... זה התחיל מהשדה תבואה הקטנה שהייתה לו שהוא הקפיד לתת בה תרומה בעין יפה... והוא דקדק במעשרות ונתן אותם בצורה המובחרת ביותר... כמו כן הוא הקפיד מאוד בדיני ממונות לתת את שכר הפועלים בזמנם ולא להיכשל בממון שלא מגיע לו ביושר ואז נתקיימה בו הבטחת התורה "וברך פרי בטנך ופרי אדמתך שגר אלפך ועשתרות צאנך... וגו'"

וכיום... לר' עמרם יש אחוזה גדולה... ויש לו בה לא רק שדה חיטה... אלא הכל הכל!!!! ר' עמרם אף פעם לא צריך לקחת שום דבר מאחרים בחליפין... (ממילא הוא גם אף לא מתחיל להיכנס לבעיות של ריבית והקדמת מעות מראש וכו'... שבישוב שלנו אין אחד שלא לומד את הסוגיה הזו טוב בתקופה הזו כי הכל עובד בחליפין... לי יש לול ולך יש תבואה... לי יש רפת ולך יש שמן והכל עובד בדרך של הקדמת מעות ואכמ"ל...) יש לו לול גדול של תרנגולים בצד שמאל שמשם אמא לוקחת ביצים כל יום... וגם כמה עופות לשבת... יש לו גם פרדס גדול של זיתים וכרם של ענבים שמזה הוא עושה שמן ויין... במרחק מהישוב... בתחילת היער יש לו גם כמה רועים שמגדלים בהמה דקה באופנים המותרים... ומזה יש לו בשר וגם צמר... בצד הבית יש לו רפת בקר שמשם הוא שוחט כל שבוע עגל לכבוד שבת... וגם יש לו חלב מידי בוקר... בקיצור: למשפחתו של ר' עמרם יש הכל משלהם... הם אף פעם לא ביקרו בחנות אושר עד ולא בזול בשפע... כי הכל אורגני משלהם...

חוץ משני דברים!!! ישנם שני גידולי קרקע שמשום מה אבא שלנו לא מגדל... **שעורים!!! ופשתן!!** את שני המינים האלו אנחנו צריכים ללכת ולקנות מאחרים... את זה אין לר' עמרם בשדה!!!! ואמא כבר כמה פעמים שאלה את אבא... למה??? למה לא להקצות כמה דונמים לגידול שעורה?? סו"ס צריכים את זה בשביל הבהמות... ופשתן בכלל... יש לנו כאן כמה שפחות כנעניות שבקיאות היטב במלאכת הטוויה והניפוץ של הפשתן... והם רק מחכות לחומר גלם... רק תביא להם פשתן בידיים והם סורגות ואורגות לנו פה בגדי פשתן משובחים... ואנחנו יכולים לתת לכל היתומים של העיר בגדים משובחים בקיץ וחמים בחורף... למה לא...

אבל אבא מתחמק... לא... תעזבו... לא רוצה... לא צריך...

עד שבחורף האחרון אמא שוב ניסתה להפעיל טיפה לחץ על אבא... נו... כעת מתחיל החורף... למה לא להקצות שטח לזריעת פשתן... אנחנו יכולים לעזור בביגוד לכ"כ הרבה עניים?? תגלה לי למה אתה מתחמק??? **ואז לראשונה!!!! לראשונה אבא גילה את סיבת ההסתייגות שלו...**

נו... קורא יקר... נראה אותך מנחש למה ר' עמרם הצדיק מסתייג בשני הגידולי קרקע האלו? למה הוא לא רוצה לגדל לא שעורה ולא פשתן? אני אתן לך רמז קטנטן... בסוף פרשת וארא כתוב: **והפשתה והשעורה נוכתה, כי השעורה אביב והפשתה גבעול..."** נו... כעת אתה מנחש?? ובכן: ערב אחד... בארוחת ערב אבא פתח את סגור לבבו וסיפר לנו את חששותיו: יש חסרון אחד גדול לפשתן ולשעורה!!! החסרון שלהם הוא שהעונה הבוערת שלהם זה בדיוק בערב פסח... ואנחנו הרי גרים בנחלת זבולון.. ואנחנו מתגוררים די רחוק מירושלים. המשיך אבא ואמר: **ואני!!!! אני עולה לירושלים בערב פסח... ויהי מה!!!** כי אצלי העליה לרגל וקרבן פסח זה נמצא בראש סולם העדיפויות!!! ובכל מה שנוגע לנושא הזה... אין אצלי שום חשבונות... **ואז המשיך אבא ואמר:** אם אני אתחיל לזרוע בשדה שלי שעורה ופשתן... המשמעות היא: שבערב פסח הראש שלי יהיה טרוד לא רק בקרבן פסח אלא גם בשדה הפשתן שלנו!! שצריך לקצור אותה ולשרות אותה.. **וכאן אני מכניס את עצמי לניסיון!!!** שאם עד עכשיו... ברגע שהגיע ד' בניסן עמד לי בראש משימה אחת ויחידה והיא לעלות לירושלים... הרי ברגע שמחכים לי פה שדה פשתן ושעורה... כאן פתאום השיקולים ישתנו... המשיך אבא ואמר: אני מכיר כמה וכמה אנשים שבגלל השדה פשתן שלהם הם הפסידו קרבן פסח...

לא!! חלילה וחס!!! זה לא שהם לא עלו לירושלים... אבל הם דחו את העליה לירושלים לרגע האחרון... כי בתחילת חודש ניסן... כל יום של עבודה במשרה של פשתן זה קריטי... ו... וממילא הם דחו את היציאה לירושלים ליום האחרון... ו... וברגע שדוחים לרגע האחרון אז כאן כבר נתונים לחסדי ההתפתחויות שלא תלויות בנו... ותכל'ס... הם הפסידו קרבן פסח... וגם אם לא אשמים... דבר אחד ברור: שבימים אלו היה להם **עוד משהו בראש חוץ מקרבן פסח..** אחרת זה לא היה קורה... ולכן... סיים אבא ואמר: אני לא מחפש ניסיונות מהסוג הזה... אני לא מחפש לגדל סוג של יבול שיעמיד אותי מידי ערב פסח מול ניסיון יומיומי... האם לעלות לירושלים או לדחות את העליה בעוד יום אחד בלבד כדי לגמור את השורה השניה או האחרונה ביבול...

כולנו היינו בהלם... הוי כמה שאבא צודק... הוי כמה שזה נכון...

מי כמונו מכירים את זה... כשאנחנו עולים לירושלים עם כל המעשר בהמה... והלב שלנו כל כולו מונח בכיסופים לירושלים... הרי לאורך כל השדות שמובילות לירושלים אנחנו רואים יהודים שעסוקים למעלה מראשם בעבודה בשדה... וזה נראה לנו כ"כ זר וחולין... מה הקשר עכשיו לעבוד בשדה... בית המקדש מחכה לך... אבא שבשמים רוצה לראות אותך... אבל מה אפשר לעשות... הם עסוקים להעלות את הפשתן מן המשרה..

חוץ מזה!!!! גם שכבר נמצאים בירושלים... גם כשכבר הגיע חג הפסח וכולנו נמצאים עמוק בתוך החג... הרי יש תמיד את האלו שמיד בחוה"מ הראשון כבר עוזבים... כבר יוצאים מירושלים... מה קרה?? לאיפה אתם ממהרים??? בטח... יש לי שדה שעורה ופשתן שכבר התקשו והתיישבו ועוד שניה הם כבר עלולים להיות מוכשרים לקבל טומאה מהמשקה שיפול עליהם... ואנחנו חושבים לעצמנו... רבש"ע... איזה מסכן... שהוא נאלץ לעזוב את בית חיינו בשביל גידולי קרקע שמחכים לו בבית... חייך אבא ואמר: הנה... בדיוק!!!! אתם רוצים אותי כזה?? אתם רוצים שגם אני אקום בבוקר של חוה"מ ואתפוס את הרגלים ואחזור הבייתה? כולנו הבנו את העניין... ומיד ירדנו מזה... אבל דווקא אבא... שכ"כ יפה הסביר את עצמו... דווקא אבא פתאום התחיל לחשוב על זה כן ברצינות.. סו"ס אבא שלנו חושב על העניים של הכפר... ושדה פשתן לא תזיק לנו... **ויום אחד אבא הגה רעיון מדהים:** בא נעשה משהו כזה... כשנעלה לירושלים בפסח הקרוב... אני אברר אם יש מישהו משבט בנימין שמתגורר קרוב לירושלים שנהיה עני ומך ונאלץ למכור שדה אחוזה... ואני אקנה ממנו את השדה לפי השנים של היובל... ובשדה הזו אני אזרע פשתן ושעורים... ואז!!! זה יהיה הכי מוצלח!! כי לא רק שלא יהיה לי ניסיון להשאר בבית בשביל השדה... אלא אדרבה... יהיה לנו דחף להקדים עוד יותר לנסוע לירושלים... כי מחכה לנו שם שדה פשתן שצריך לטפל בה... ובמקום להגיע לירושלים ביום ח' או ט' בניסן... נגיע כבר ביום ד' או ה'.. (כלומר: שזה אומר שאנחנו יוצאים מיד בכ"ט אדר... לאחר המעשר בהמה...) ואז נגיע לירושלים ברוגע ונתמקם שם... ונוכל אפילו להתחיל לספור את שבעת ימי הטהרה בירושלים עצמה.. ואז כל בוקר לאחר תפילת שחרית במקדש... נעשה גיחה לאותה שדה... נעבור שם ונעשה מה שצריך לעשות שם... והכל יהיה טוב...

ובפרט!!!! שאחד השיקולים הבירוקרטיים ביותר... שבעבודת הפשתן צריך הרבה כח אדם... וממילא צריך פועלים... דא עקא: שבימים הלחוצים של ערב פסח מאוד מאוד קשה להשיג פועלים!!! (תשאל את אמא שלך כמה קשה להשיג עוזרת בימים אלו...) בפרט שכולם עולים לירושלים... והגליל מתרוקן מאדם... אז מי שכבר כן מוכן להגיע... הוא מקפיץ את המחיר פי כמה וכמה... וגם אחרי שהוא כבר מגיע... הוא מסוגל פתאום באמצע היום לעשות וווטו ולהעלות את המחיר בעוד קצת... ולך תתווכח איתו... כן... המסיפורים האלו יצאה לנו המשנה המוכרת בהשוכר את האומנים והטעו זה את זה... וחזרו בהם וכו' וכו'... ואיפה כל הסיפורים האלו מצוים?? בלהעלות פשתנו מן המשרה!! (זו גם הסיבה שאם תשים לב: כשיש בעיות עם כלאים... וצריך להזדרז כדי שלא יוסיף במאתיים... בדיוק אז המשנה דנה מה קורה אם הוא לא מצליח לשכור פועלים... עד כמה הוא צריך להעלות בשכרם... מה קרה? למה יש כזו אינפלציה בפועלים? התשובה היא: שסוג הבעיות של כלאים מצויות בעיקר באזור פסח... ובדיוק אז לאף אחד אין זמן אליך) ומעתה: כל האינפלציה הזו היא בעיקר באזור הגליל שמתרוקן בימים האלו... אבל באזור ירושלים זה בדיוק הפוך... בירושלים יש כעת פיצוץ אוכלוסין... בירושלים יש עודף של אנשים... ואם יש מכסח דשא או גנן שדווקא מחפש עבודה בערב פסח כדי לממן את החגיגה שלו... די קשה לו למצא. כי השוק רווי בפועלים ואומנים שכולם נמצאים לירושלים ממילא אם השדה תהיה באזור ירושלים גם הוצאות הפועלים יהיו יותר נמוכות.

--- **עכ"פ יצאנו לדרך!!! השנה באמת יצאנו מוקדם יחסית...** ובדרך לירושלים נעצרנו בכמה ערי בנימין... בגבע ובמכמש... בבארות... ואפילו בעיר הכהנים ענתות עשינו תחנה... ור' עמרם ברר אצל המתווכים על מישהו שרוצה למכור שדה אחוזה... והנה!!! באמת ב"ה מצאנו שדה שמאוד קרובה לעיר הכהנים ענתות... שזה כבר שיקול לכשעצמו... לרכוש שדה שהיא קרובה לעיר הכהנים זה אומר שאפשר לקפוץ לשם קצת בין גברא לגברא להתבשם בבהירות התורה מכהני ה'...

אבא כמובן חיפש שדה שהוכיחה את עצמה שהיא מתאימה לגדל בה פשתן!! כי כידוע פשתן זה אחד הגידולים הקשים ביותר שלא כל אדמה מתאימה להם... (וזו גם הסיבה שפשתן זה הזרע היחיד שמותר לזרוע שורה אחת בלבד סמוך לתבואת חבירו לא מחיצה ו' שמפרידה ביניהם ואין בזה חשש כלאים... כי כולם יודעים שהפשתן הזה הוא לא לקיום אלא רק לבדוק האם שדהו ראויה לפשתן...) ואכן מצאנו שדה כזו שנזרעה בה שורת פשתן... שהשורה הזו אכן ציינה את כוחה של האדמה לגדל כאן יבול של פשתן... ואכן עוד באותו יום אבא קנה את השדה אחוזה לפי שנות היובל...

אגב: סתם לשבר את האוזן... קניית שדה אחוזה זה מעמד לא כ"כ שמח!!! אדרבה.. זה מעמד די קשה... שנעשה בשקט וללא פרסום... ו... והוא גם עלול להיות מלווה בדמעות של צער... סו"ס שדה אחוזה זה ערך קדוש ומטען רגשי עמוק אצל כל יהודי... ור' ישבאב משבט בנימין שקנינו ממנו את השדה סיפר לנו עם דמעות בעיניים... שהשדה הזו עברה אליו דור אחרי דור מאבותיו ואבות אבותיו עד קיש אבי שאול המלך... וממילא מאוד מאוד קשה לו להיפרד מהשדה הזו!!! אבל מה אפשר לעשות... הוא סובל מעניות גדולה... ובתו יושבת בבית ורוצה להתחתן... וצריך בשביל זה כסף... ולכן מחוסר ברירה הוא מוכר... **אבל המשיך ר' ישבאב משבט בנימין ואמר:** הנחמה היחידה שלי היא... שעוד עשר שנים מגיע היובל ואז השדה שוב תחזור אלי... ואז ברגע של גילוי לב הוא פלט ואמר: ומה אתם חושבים... אם תהיה לי פתאום אפשרות לפדות את השדה לפני כן אני אעשה הכל... אבל ברגע האחרון הוא תפס את עצמו... הוא פתאום קלט ש... שזה יכול לגרום לנו לקבל רגלים קרות... למעשה... המכירה יצאה לפועל... אבא יצא מהעיסקה עם דמעות בעיניים ואמר: אני קרוע מבפנים... מצד אחד קניתי כאן שדה... כי אני רוצה שדה... ואני רוצה אותה!!! מצד שני אני מאחל לאותו יהודי מכל הלב... שכמה שיותר מהר הוא יסתדר כלכלית... ויבא אלי לפדות את השדה ולגאול אותה בחזרה... וכשהוא יבקש את זה... בשבילי זה יהיה ניגד אינטרסים... כי הוא ישבש לי את כל התכניות... אבל בכל זאת אני אשמח בשבילו... אני אשמח שהוא זכה לגאול את השדה...

אגב: מקודם אמרתי שהשדה הזו מאוד קרובה לעיר הכהנים... אבל כאן חשוב להדגיש... שהיא רק קרובה לעיר הכהנים!!! אבל היא עדיין רחוקה ממנה יותר מאלפיים אמה.. כי כפי שאתה בטח יודע... ערי הכהנים לא נמכרים ולא נגאלים... לא הם ולא מגרשיהם... כך שעם כל הרצון הטוב... אי אפשר לקנות שדה אחוזה בערי הכהנים... כי הכהנים בכלל לא קבלו חלק בארץ... כך שהם בכלל לא סמכות למכור... רק מה?? השדה המדובר הזו... היא שייכת ליהודי משבט בנימין שזכה ושדה אחוזה של אבותיו צמודה והכי קרובה לקצה המזרחי של אלפיים אמה של הכהנים... השדה הזו גובלת עם שדות המרעה של עיר הכהנים... וזו בהחלט פריבילגיה... כי תחשוב... כל יהודי שמפריש תרומות ומעשרות צריך להתחיל לחפש כהנים.. אבל כאן יש לו בר מצרא...

השנה הזו יצאנו לירושלים מוקדם... וכבר בדרך לירושלים שמענו את אבא ממלמל בין הייתר: יהי רצון שתשלח ברכה בכרי זה... כן... עוד כמה קילומטרים אנחנו עוברים ליד שדה הפשתן החדשה שלנו... שאבא בונה עליה... יש לאבא תוכניות להלביש את כל עניי הכפר שלנו בבגדי כבוד לכבוד חג השבועות... והנה... הגענו... אבא נכנס קודם כל לביקור נימוסין אצל ר' ישבאב משבט בנימין... הוא קיבל אותנו בשמחה... והוציא אותנו מיד לשדה והראה לנו את כל השדה המוריקה... הפשתן עומד בקמותיו ומחכה לנו... אבל משום מה את אבא זה לא כ"כ עניין... אבא רצה להיפגש עם ר' ישבאב ביחידות... שניהם נכנסו לחדר והסתודדו...

וכמה ימים לפני פסח... יצאה השמועה המרנינה והגיע עד בית המקדש... כל ירושלים דיברה על שטר התנאים המרגש שבסימן טוב ובמזל טוב יעלה ויפרח כגן פשתן רטוב... מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה'... לא יאומן!!!! בתו של ר' ישבאב מגבע שבבנימין... התארסה עם בנו של ר' עמרם מצור שבזבולון... כל ירושלים דיברה על זה... על הצחוק הגדול שר' ישבאב מכר את שדה אחוזה שלו בשביל לחתן את בתו!!!! והנה... לא עברה שנה... שהתברר שהשדה הזו נהפכה לנדוניה לבתו!!!

כעת יש לנו לא רק שדה פשתן בנחלת בנימין... אלא גם אחינו היקר... שב"ה נשא את בתו של ר' ישבאב... והוא אחראי על שדה הפשתן של אבינו... יש לנו ב"ה נציגות קרובה למקדש... לו ולאשתו אנחנו ניתן את כל המעשר שני שלנו והם יאכלו אותם בירושלים... הוא לומד בכולל בירושלים והיא מורה בבית יעקב הישן בירושלים... עד כאן פטפטת של תורה... נוסח ערב פסח התשע"ט... לשנה הזאת בירושלים... מי יתן...